

Philippe Pozzo di Borgo

Éltrevalók

Második nekifutás

Japán haiku

Kabócapáncél
üresen: megyünk, ahogy
jöttünk, csupaszon.

(Fukaku, 1753)

Salve Regina

Üdvöz légy, Úrnőnk, irgalmasságnak asszonya!
Élet, édesség, reménycsillag, áldunk.
Most kérve kérlek Évának száműzött népe.
Hozzád sóhajtozunk, sírva és zokogva
síralmaink völgye mélyén.

Hallgass meg hát, égi közbenjárónk!
Kegyes Anyánk, két szemed áldott sugarát fordítsd ránk végre!
És Jézust mutasd nekünk, méhed szent gyümölcsét,
hogy őt e számkivetés múltán lássuk!
Ó áldott, ó drága, ó édes, szép Szűz Mária!

Pilinszky János: Kihúlt világ

E világ nem az én világom,
csupán a testem kényszere,
hogy egyre beljebb, mint a féreg
furakodom beleibe.

Így táplálkozom a halállal,
és így lakik jól ő velem;
az életem rég nem enyém már,
vadhúsként nő a szívemen.

Minden teremtetten elevenből
kijózanodva a szemét
így ütközik ki, leplezetlen
föladva hiú szégyenét.

A mindörökre ismeretlen
végül is így lesz otthonos.
Mint hervadás az őszi lombot,
a pusztulás bebalzsamoz.

Kihúlt világ ez, senki földje!
S mint tetejébe hajított
őcskavasak, holtan merednek
reményeink, a csillagok.

https://mek.oszk.hu/01000/01016/01016.htm#b3_21

Ady Endre: Beteg ember fohásza

Beteg vagyok, nagyon beteg,
Én Istenem, légy igazságos
S úgy áldj meg, ahogy szenvedek.

Szeretem havas tavaszod
S még szeretem ama döntésed,
Hogy szenvedtetsz és hogy vagyok.

Szeretem, hogy Színed előtt
Ma zavartan és egyformán
Fornak az emberi velők.

Szeretem szent döntésidet:
Embereknek teste egyenlő,
Akár forró, akár hideg.

Kisségünkre gondolsz talán,
De lehet, hogy nincs is ott aktánk
Fölségednek az asztalán.

Beteg vagyok, nagyon beteg,
Talán neked rejtett betegség,
Fényed van sok s ragyogja meg.

<https://www.arcanum.hu/hu/online-kiadvanyok/Verstar-verstar-otven-kolto-osszes-verse-2/ady-endre-15141/az-utolso-hajok-149DB/beteg-ember-fohasza-14AF8/>

Csokonai Vitéz Mihály: Halotti versek

I. *Rémítő s vidító kétségek*

Ha most vagyok, látom, mindég is kell lennem:

S ha nem lések, csapás volt az élet bennem,

És ha el kell múlnom, mi szükség volt élni?

Egy elveszendőnek miért kell remélni?

Azért? hogy ezer baj, bú, betegség között,

Mint egy számkivetett és mint egy üldözött,

Vágyakozzam dicsőbb rendelésem felé,

Egy méltóbb országba, s mégse menjek belé?

Légyek, hogy szenvedjek? és bánjam létemet?

Reményljek, de ez is gyötörjön engemet?

Így, örök semmiség! óhajtlak tégedet,

Vedd vissza méhedbe vexált gyermekedet.

Boldog! százszor boldog, aki nem született,

Aki nem ízlelte még meg az életet!

De jaj! aki egyszer van és kezdett lenni,

Örök halál annak semmiségbe menni.

Ha nem levék vala, e nagy jót nem tudnám

S a nem esmért halál karjain aludnám,

De az élet bennem mihelyt szikrát vetett,

Fellobbant a hozzá vonszódó szeretet.

Ady Endre: Sírni, sírni, sírni

Várni, ha éjfél üt az óra,
Egy közeledő koporsóra.

Nem kérdeni, hogy kit temetnek,
Csöngetyüzni a gyász-menetnek.

Ezüst sátrak, fekete leplek
Alatt lóbálni egy keresztet.

Állni gyászban, súlyos ezüstben,
Fuldokolni a fáklyafüstben.

Zörgő árnyakkal harera kelni,
Fojtott zsolozsmát énekelni.

Hallgatni orgonák bűgását,
Siri harangok mély zúgását.

Lépni mély, tárt sirokon által
Komor pappal, néma szolgálkkal.

Remegve, bújva, lesve, lopva
Nézni egy idegen halottra.

Fázni holdas, babonás éjen
Tömjén-árban, lihegve mélyen.

Tagadni multat, mellet verve,
Megbabonázva, térdepelve.

Megbánni mindent. Törve, gyónva
Borulni rá egy koporsóra.

Testamentumot, szörnyűt, írni
És sírni, sírni, sírni, sírni.

Petri György: Búcsúzás

„Ne tudja más, ne hallja más,
örökre szól a búcsúzás.”
(N. Mihalkov-parafrázis)

Ég veletek, barátaim, vége a dal-
nak. Engem most már vár a ravatal.
Lehettem volna jobb, szorgalmasabb,
de sajnos ennyire futotta csak.
Kár, hogy így van, jó volna élni még,
másképp, belátni, ennyi is elég,
nincs rá okom – nem elégedetlenkedem:
tartalmas és szép volt az életem.
5 múlt hársnyon smaragdok, jászpisok,
drága hónapok ékköve ragyog,
még káprázó, boldog szemem előtt,
ajándék minden reggel, délelőtt,
kielvezem a maradék időt,
mint lyvenc a húsos csúbakokat
– csontig lerágom végnapjaimat.

Japán haiku

Végre indulok:
száraz egek, hideg hold –
a szívem tiszta.

(Senseki, 1742)

Vörösmarty Mihály: A TŰNŐDŐ

Nyugszik a szél, csendes a hab,
De szívemben zaj vagyon;
Merre térjek, hol pihenjek?
Messze még a part nagyon.

Messze mint a boldog élet
Visszafolyt jó napjai,
Melyeket még nem zavartak
Ifjuságom gondjai!

Nincsen már nekem vezérem,
Nincs hajómnak csillaga,
Mely felém a szép égből
Oly szelíden ragyoga;

Hol körűl bájugsárral
Új reménység terjedett,
S szép szerelmem édes álma
Hajnalodva repdesett.

Víg, derült volt akkoron még
A magasban szép egem,
Itt is a víz tükörében
Víg derült volt az nekem.

Most setét, ha föltekintek,
Mert borúltak szemeim;
Itt is a víz tükörében
Megzavarják könnyeim.

Kelj, te zúgó fergeteg, kelj,
Zúgd el e bús életet;
Úgyis ennyi veszteséggel
Kedvem gyászra vettetett.

Kelj, s az örvényes habokba
Szórd el égő esontomat,
Szórd, hogy a szánó leánya
Meg ne lelje síromat. -

Hasztalan! még csendes a hab,
De szívemben zaj vagyon:
Merre térjek, hol pihenjek!
Messze még a part nagyon.

<https://mek.oszk.hu/01100/01125/01125.htm#d4871>

Jacques Prévert: Miatyánk

Miatyánk ki vagy a mennyekben

Maradj ott

Mi pedig itt maradunk a földön

Mely olykor oly szép úgy ragyog

Mint New York rejtelsei

És Párizs rejtelsei

Izgalmasak mint a Szentháromság misztériuma

A kis csatorna nagy titkaival

És a sokezer kilométeres kínai fal

Az erdőben a kis patak

A butaság mely hallgatag

A Csendes-óceán

S a két szökőkút a Tuilériák udvarán

A sok jó kisgyerek és nagy gazemberek

A világban csodák melyeket mindenki lát

Ezek

E földön egyszerűek

A világon mindenkinek megfoghatóan

Szerte-szóratottan

Csodálkoznak magukon e csodák

És szégyenkeznek is talán

Mint mezítelen fiatal leány

Ilyen a világ borzalmaival és fekélyeivel

Amelyek száma légió

A legionáriusok

Az inkvizitorok

Earth, Wind & Fire - Yearnin' Learnin'

Once upon a time, a child was born
With a light, to carry on,
Didn't know what he had to be, had a feelin'
He was bound to see...

So the streets, he fled to shine
In a world of a different kind,
As he yearn, so he learn.

Stop! Look what's behind you
Fame and love gonna find you
We're just here to remind you
Yearn and learn is what you do.

He just felt so, good inside
Watchin' people come alive
Throbbin' rhythm and it stirs your soul
Melodies of joy unfold...

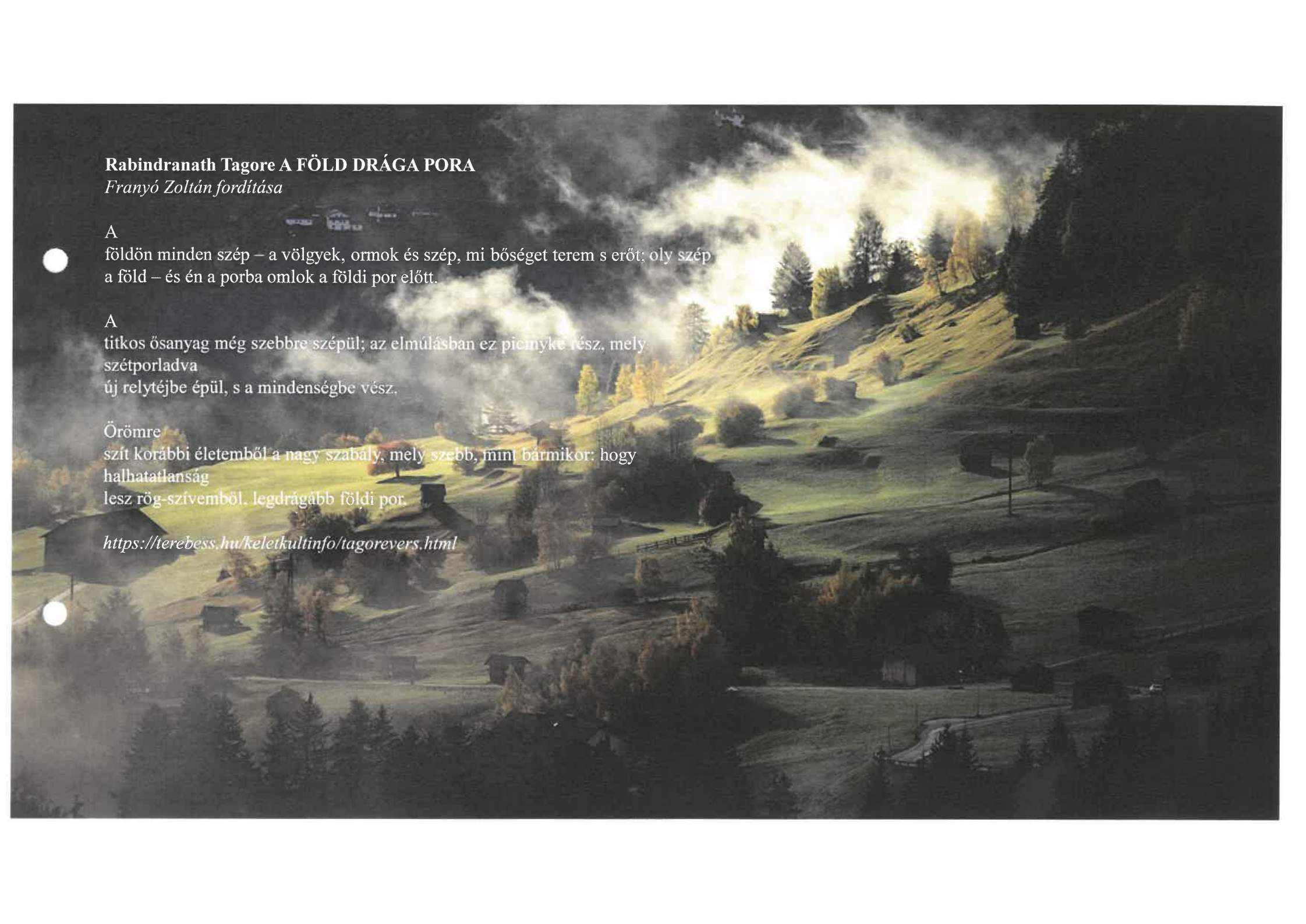
Gives your heart such a special treat
Clap your hands, stomp your feet...
As we yearn, so we learn.

Stop! Look what's behind you
Fame and love gonna find you

Arany János: Válasz Petőfinek (részlet)

Végre kincset leltem: házi boldogságot,
Mely annál becsesb, mert nem szükség őrzeni,
És az Iza partján ama hű barátot...
Nem is mertem volna többet reményleni.

Rabindranath Tagore A FÖLD DRÁGA PORA

Franyó Zoltán fordítása

A
földön minden szép – a völgyek, ormok és szép, mi bőséget terem s erőt; oly szép
a föld – és én a porba omlok a földi por előtt.

A
titkos őanyag még szebbre szépül; az elmúlásban ez picmyke rész, mely
szétporladva
új relytájbe épül, s a mindenségbe vész.

Örömré
szít korábbi életemből a nagy szabály, mely szebb, mint bármikor: hogy
halhatatlanság
lesz rög-szívemből, legdrágább földi por.

<https://terebess.hu/keletkultinfo/tagorevers.html>

Kisfaludy Károly
A barátsághoz.

Egek legszebb szüleménye,
Csak jobb lelkek érzeménye,
Oh drága hív barátság!
Nálad nélkül gyászos éltünk,
Soha nem teljes örömünk,
Nem édes a boldogság.

A szív nehéz gyötrelmének,
Búvának és sérelmének
Föllegét elszéleszted!
És az élet boldogságát,
Már hervadozó virágát
Gyámolítva élesztet.

Minden nemes, magas, jó
Általad csak egészen ép,
Mert az érzést neveled,
És az élet fogházán túl
A sors nehéz vaskarjára
A lelket fölemeled.

Az ember minden érdemét,
Neked köszöni keblemét,
S mint a hajnal harmatja
A száraz földet yitítja
A lelket is úgy indítja
A barátság malasztja.

Ha ifjában a szerelem
Ez ártatlan gerjedelem
Legelőszőr lángot
Kétszer boldog, minden lán,
Vele érez hű barát
S szerencséjén rész lehet.

Lenyomva a sors kezétől,
Megbántva az emberektől
A jobb ember sanyarog;
Átkozza bus születését,
Kinos számkivettetését,
Léte alatt csikorog.

Könnye kenyerét áztatja,
Villám éjjelét mutatja,
Már-már bedől sírjába:
De rátalál barátjára.
Felejtkezik fájdalmára,
Felvidul hív karjába'.

Boldog, kiben uralkodik,
Kebelébe bezáródik
E szent s tiszta indulat!
Ballagjon ő a sors jobbján,
Vagy szerencse kinzó balján,
Végre talál nyugalmat.

Az élet nagy örvényében,
Ezerféle veszélyében
A barátság maga áll,
Mint a habzó tengerekben,
Az ördög fergetegben
Egy erős, magas kőszál.

Örömeinek virágai,
E szent frigynek szép napjai
Soha el nem hervadnak,
Rózsaláncza s kötelei
Két szép szívnek bilincsei
Soha el nem szakadnak.

Sem az idő vasfogával,
Mindent dúló unalommal
Változást benn' nem teher,
Sem a hideg sír félelme,
Rettenetes nedelme
Akadály nem lehet.

Boldog, a kit életében,
E világ nagy tengerében
Az örökös végezet -
Hogy életét szerethesse,
Rendült sorsát kedvelhesse -
Egy rokon szívhez vezet.

Forrás: www.etermus.hu - [Klasszikus versek](#)

Edda: Szálljunk fel

Az üres fal, az üres ágy
Csak te voltál, ennyi maradtál
Amit megtudok, olyan lehangoló
Sötét úton jársz, kezeden altató

Én kérdezek, a válaszod rövid:
"Köszönöm jól vagyok" - hamisan cseng ez így
Utolsó éjszakánk - itt vagyok veled
Utolsó éjszakánk - újra csak neked

Szellemvilág ahol élsz
A valóság utól ér, utól ér

Szálljunk fel, én is akarom
Így most jó, nem kell beszélni
Szálljunk fel, én is akarom
Így most jó...

Furesz hírt kapok, nem lennél te már
Ha nincs egy ismerős, aki épp arra jár
Végző gondolat: mit is tehetnék?
Nincs rá alkalom, pedig szeretném

Szívem dobog még, a testem már halott
Én kérdezek, a válaszod rövid:
"Köszönöm jól vagyok" - hamisan cseng ez így
Utolsó éjszakánk - itt vagyok veled
Utolsó éjszakánk - újra csak neked

Szellemvilág ahol élsz
A valóság utól ér, utól ér

Szálljunk fel, én is akarom
Így most jó, nem kell beszélni
Szálljunk fel, én is akarom
Így most jó, nem kell beszélni

